

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Milady Tomkové a soudců JUDr. Bohuslava Hnízdlila a JUDr. Brigity Chrástilové v právní věci **žalobce: A. Ž.**, zastoupen JUDr. Ludmilou Köhlerovou, advokátkou, se sídlem Svornosti 2, Havířov, proti **žalované: Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2006, č. X, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 18. 10. 2006, č. j. 20 Cad 23/2006 - 30,

takto:

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žalované **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává.**
- III.** Ustanovené zástupkyni žalobce, JUDr. Ludmile Köhlerové, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši 2784 Kč, která je splatná do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) napadá rozsudek Krajského soudu v Ostravě č. j. 20 Cad 23/2006 - 30 ze dne 18. 10. 2006, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalované ze dne 15. 3. 2006, č. X, jímž žalovaná odňala stěžovateli plný invalidní důchod podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), neboť stěžovatel podle posudku lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné ze dne 1. 3. 2006 nebyl plně invalidní, a to proto, že z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho schopnost soustavné výdělečné činnosti pouze o 50 %.

V kasační stížnosti stěžovatel namítl, že krajský soud neposoudil jeho zdravotní stav zcela objektivně, neboť při svém hodnocení vycházel pouze ze zpráv vypracovaných posudkovými komisemi. Stěžovatel namítá, že je všeobecně známo, že posudkoví lékaři podléhající správám sociálního zabezpečení nejsou zcela nezávislí a posuzování zdravotního stavu pacientů často provádějí v zájmu žalované.

Konkrétně stěžovatel nesouhlasí s tím, že posudková komise Ministerstva práce a sociálních věcí (dále jen „PK MPSV“) v rámci řízení před soudem ve svém hodnocení uvedla, že se v případě stěžovatele nemůže jednat o trvalou invaliditu, protože jeho postižení, konkrétně defekt svěrače, je sice trvalé, nicméně podstatné je, že tímto defektem způsobená inkontinence je pouze částečná. Stěžovatel namítá, že se PK MPSV zaměřila pouze na posouzení inkontinence způsobené defektem svěrače, nebrala však v úvahu, že stěžovateli vznikly v jeho okolí ještě píštěle, z nichž je inkontinence stolice trvalá a úplná. Stěžovatel v důsledku tohoto postižení musí nosit trvalé krytí formou vložek či plen. Ze stejného důvodu musí být trvale v dosahu toalety a vůbec si nedokáže představit, jak by mohl docházet či dojíždět do zaměstnání. Těmito skutečnostmi se podle stěžovatele se lékaři PK MPSV vůbec nezabývali. Stěžovatel je přesvědčen, že trvalá inkontinence způsobená píštělemi konečníku spolu s dalšími chorobami (vředová choroba, hyperglykémie, hyperurikémie a eosinofilie) by měla být důvodem pro přiznání plné invalidity.

Stěžovatel rovněž nesouhlasí s tím, že by se jeho zdravotní stav od doby rozhodnutí o plném invalidním důchodu měl zlepšit. Podle jeho názoru žalovaná přesvědčivě nevysvětlila, v čem spočívá zlepšení jeho zdravotního stavu v okamžiku odnětí plného invalidního důchodu. Stěžovatel tvrdí, že jeho zdravotní stav se nijak nezměnil, stejné obtíže u něj přetrvávají po celou dobu trvání invalidity. Podle svého mínění není reálně schopen vykonávat žádnou pracovní činnost. Poukázal na to, že podle § 30 odst. 1 písm. b) zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec plně invalidní i tehdy, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je schopen pro zdravotní postižení soustavné výdělečné činnosti jen za zcela mimořádných podmínek. Vzhledem k tomu, že podle pracovní rekomandace obsažené v závěru PK MPSV v Brně není schopen jakýchkoliv těžších prací, ani prací v temnu, ve stresu, nepřetržitém provozu, nočních směnách a ve znečištěném prostředí, jsou pro něj vyloučena všechna zaměstnání, která vykonával před onemocněním. Nesouhlasí ani s tím, že by byl schopen, jak doporučuje PK MPSV, vykonávat práci dozorce – proti tomuto doporučení namítá, že právě dozorce pracuje po nocích, obchází a hlídá provozovny, přichází do styku se zloději, což vše přináší stres, kterému nemá být podle závěrů téhož posudku PK MPSV v Brně vystavován.

Závěrem stěžovatel navrhl vypracování znaleckého posudku o zdravotním stavu nezávislým znalcem, který by se vyslovil ke všem výše uvedeným problematickým bodům, a navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu pro nedostatek skutkových zjištění zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

Z obsahu soudního spisu Nejvyšší správní soud zjistil, že stěžovatel napadl rozhodnutí žalované dne 20. 4. 2006 žalobou. V žalobě namítal, že jeho zdravotní stav je nadále stejný jako v době, kdy mu byl přiznán plný invalidní důchod, a s ohledem na zdravotní potíže nepovažuje za reálné, aby mohl vykonávat jakékoliv zaměstnání. K žalobě přiložil lékařskou zprávu ošetřujícího lékaře, v níž se konstatuje, že s ohledem na dosavadní průběh onemocnění nelze předpokládat možnost zhojení v oblasti análu a perianální tkáň. Proto se stěžovatel

domníval, že posudek Okresní správy sociálního zabezpečení v Karviné, z něhož žalovaná při svém rozhodování vycházela, není správný.

Ze soudního spisu dále vyplývá, že krajský soud nařídil dne 11. 5. 2006 vypracování posudku PK MPSV v Ostravě. Z posudku této komise ze dne 15. 6. 2006 vyplývá, že se usnesla na posudkovém závěru, že k datu napadeného rozhodnutí žalované byl stěžovatel částečně invalidní podle ustanovení § 44 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění, neboť v jeho případě šlo o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nejméně o 33 %, nedosahoval však 66 % odpovídajících plné invaliditě a nešlo ani o schopnost vykonávat pro zdravotní postižení soustavnou výdělečnou činnost jen za zcela mimořádných podmínek. PK MPSV konstatovala, že před vypracováním posudku o zdravotním stavu prostudovala kompletní spisovou dokumentaci a kompletní zdravotní dokumentaci praktického lékaře. Na základě těchto podkladů PK MPSV konstatovala diagnostický souhrn (recidivující periproktální absces s recidivujícími periproktálními fistulacemi, stav po přechodné sigmoideostomii; parciální inkontinence stolice; chronická vředová choroba dlouhodobě v remisi) a posudkové hodnocení, přičemž dospěla k závěru, že u stěžovatele šlo k datu rozhodnutí žalované o dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav, jehož příčinou je onemocnění konečníku recidivujícími periproktálními abscesy s fistulací s nutností dlouhodobé chirurgické léčby, bez poruch pasáže, s přechodným řešením sigmoideostomií s trvalou sekrecí, přičemž se však nejedná o inkontinenci svěrače. PK MPSV v Ostravě konstatovala, že rozhodující zdravotní postižení odpovídá položce dle kapitoly X, odd. C, položka 5, písm. c) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. (výhřezy konečníku, hemeroidy a rektální píštěle s komplikacemi a silnou odezvou na celkovém stavu [opakované poruchy pasáže, resekce, trvalá sekrece]) a ohodnotila toto postižení celkově 50 % mírou poklesu soustavné výdělečné činnosti s přihlédnutím k průběhu onemocnění, charakteru dosavadní práce a parciální inkontinenci stolice, tj. při horní hranici pásma dané položky.

Při ústním jednání krajského soudu konaném dne 19. 7. 2006 stěžovatel se závěrem posudku PK MPSV v Ostravě nesouhlasil, namítl, že neudrží stolicí, při nucení není schopen defekaci ovládnout. Aby se vůbec mohl jednání soudu zúčastnit, nemohl před cestou do Ostravy po dva dny jíst. Žalobce dále uvedl, že to, že mu byla zrušena stomie, neznamená, že by se jeho zdravotní stav zlepšil. S ohledem na tyto stěžovatelem uváděné námitky proti posudku PK MPSV v Ostravě krajský soud vyžádal srovnávací posudek PK MPSV v Brně s tím, že PK MPSV v Ostravě ve svém posudku mj. uvedla, že „defekt svěrače je trvalý, inkontinence stolice je částečná a zatím pro pacienta únosná“. Krajský soud ve vyžádání vyzdvihl, že při srovnání s citovanou položkou 5 písm. b) příl. č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb. s položkou 5 písm. c) (míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v rozmezí 80 - 90 %), je klíčovou otázkou míra inkontinence svěrače. Proto uložil PK MPSV v Brně, aby vyložila smysl písmene c) citované položky ve vztahu k popsanému stavu u stěžovatele.

PK MPSV v Brně ve svém srovnávacím posudku setrvala na stejném závěru jako PK MPSV v Ostravě, přičemž v posudkovém zhodnocení se vyjádřila i k otázce, kterou krajský soud PK MPSV v Brně položil. Podle PK MPSV v Brně po operacích a zánětech v periproktální oblasti s následným zjizvením došlo k defektu části svěrače konečníku v rozsahu asi poloviny až dvou třetin šíře svěrače. Při této poruše podle PK MPSV v Brně dochází k částečné inkontinenci stolice při průjmu, nejde však o inkontinenci úplnou. Stěžovatel pak netrpí průjmy častými či dokonce imperativními, nejde u něj ani o průjmovitou stolicí vyskytující se při zánětlivých chorobách střeva. Nemůže jít o postižení odpovídající

písmenu c) položky č. 5 oddílu C kapitoly X přílohy č. 2 vyhlášky č. 284/1995 Sb., protože nejde o úplnou inkontinenci svěrače, a nejde ani o postižení podle písmene b) položky č. 6 téže kapitoly a oddílu, neboť se nejedná ani o silně secernující píštěle, které by vedly k výraznému znečištění. Pokud jde o stěžovatelem nastolenou otázku zlepšení zdravotního stavu od doby přiznání plného invalidního důchodu, PK MPSV v Brně uvedla, že od přiznání plného invalidního důchodu v roce 2001 došlo k příznivé stabilizaci zdravotního stavu – plná invalidita tehdy byla totiž uznána pro intenzivní chirurgickou léčbu (včetně sigmoideostomie). V roce 2005 a k datu napadeného rozhodnutí žalované již naproti tomu šlo o stabilizovaný stav s nutností ambulantních chirurgických konzervativních zásahů. V pracovní rekomandaci pak PK MPSV v Brně uvedla, že stěžovatel byl schopen vykonávat dělnické práce na povrchu s vyloučením prací těžších, ve vnuceném tempu, stresových podmínkách, v nepřetržitém provozu nebo s nočními směnami, v prostředí znečišťujícím, případně byl schopen podle komise i prací dozorčích.

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu vyplývá, že krajský soud vzal za prokázáno, že žalobce při řízení na Okresní správě sociálního zabezpečení v Karviné byl hodnocen jako osoba s dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem, avšak pokud jde o pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti, ten dle kap. X odd. C pol. 5 písm. b) přílohy č. 2 k vyhlášce č. 284/1995 Sb. představoval pouze 50 %. Žalobce tedy nebyl plně invalidní. Jelikož rozhodnutí soudu v daném případě, kdy měl přezkoumat rozhodnutí o dávce důchodového pojištění, jež je podmíněna nepříznivým zdravotním stavem občana a jeho dochovanou pracovní schopností, bylo závislé především na odborném lékařském posouzení, konstatoval krajský soud, že za tímto účelem vyžádal odborný lékařský posudek PK MPSV v Ostravě a doplňující posudek PK MPSV v Brně. Dále krajský soud v odůvodnění zrekapituloval obsah posudků, jak byl podán výše.

S ohledem na to krajský soud konstatoval, že v souladu s ustanovením § 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, (dále jen „s. ř. s.“), při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, tedy žalované, a dospěl k závěru, že ke dni vydání napadeného rozhodnutí stěžovatel nebyl plně invalidní.

Rozsudek byl stěžovateli doručen dne 13. 11. 2006, kasační stížnost byla podána dne 23. 11. 2006.

Stěžovatel je osobou oprávněnou k podání kasační stížnosti, neboť byl účastníkem řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 s. ř. s.) a tuto kasační stížnost podal včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.). V kasační stížnosti uplatňuje důvody, které podle svého obsahu představují námitky proti rozsahu posouzení zdravotního postižení. Neúplné posouzení rozsahu zdravotního postižení, jímž stěžovatel trpěl ke dni vydání napadeného rozhodnutí žalované, by pak mohlo být vadou řízení před soudem ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., pokud mohlo mít, jak stěžovatel kasační stížnosti namítá, za následek nesprávné stanovení míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a v důsledku toho i nesprávné posouzení zákonných podmínek plné invalidity podle ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění. Nejvyšší správní soud proto považuje stěžovatelem uplatněný důvod podle obsahu za důvod podle ustanovení § 103 odst. 1 písm. d), a pro tento důvod kasační stížnost shledává přípustnou. Nejvyšší správní soud za této situace napadený rozsudek krajského soudu v mezích řádně uplatněných kasačních důvodů a v rozsahu kasační stížnosti podle § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s. přezkoumal, přitom dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Ve stěžovatelově případě se jedná o odnětí plného invalidního důchodu podle ustanovení § 56 odst. 1 písm. a) zákona o důchodovém pojištění, neboť nárok na plný invalidní důchod stěžovateli zanikl z toho důvodu, že míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti v jeho případě již nadále nedosahovala zákonem požadovaných 66 %. Plný invalidní důchod jako dávka důchodového pojištění je důchodem podmíněným existencí dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu a rozhodnutí soudu se opírá především o odborné lékařské posouzení, jež je v řízení soudním primárně zákonem (§ 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení) svěřeno Ministerstvu práce a sociálních věcí, které za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Tyto posudkové komise jsou oprávněny nejen k celkovému přezkoumání zdravotního stavu a dochované pracovní schopnosti pojištěnců, rovněž však k posouzení poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti a k zaujetí posudkových závěrů o plné či částečné invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Tyto posudky pak soud hodnotí jako každý jiný důkaz podle zásad upravených § 77 s. ř. s. Přitom však takový posudek, který zcela splňuje požadavek celistvosti, úplnosti a přesvědčivosti, bývá zpravidla důkazem stěžejním. Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky posudkových komisí spočívá pak v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především pak s těmi, které namítá účastník soudního řízení uplatňující nárok na důchod podmíněný dlouhodobým nepříznivým zdravotním stavem, jakož i v tom, zda podaný posudek obsahuje náležité odůvodnění posudkového závěru tak, aby byl tento závěr přesvědčivý pro soud, který nemá ani nemůže mít odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity (ať plné či částečné) závisí především.

Krajský soud v Ostravě proto nepochybil, pokud vycházel ve svém rozhodnutí z posudků PK MPSV v Ostravě a v Brně; podle názoru Nejvyššího správního soudu komise totiž ve svém posudku nepominuly žádné z potíží udávaných stěžovatelem, resp. potíže, o nichž byly doklady ve zdravotnické dokumentaci - zejména posudek PK MPSV v Brně se pak vypořádal i s tvrzeními stěžovatele, která vznesl při jednání krajského soudu v námitce proti posudku PK MPSV v Ostravě. Nejvyšší správní soud především zdůrazňuje, že se PK MPSV v Brně přesvědčivě vypořádala s vymezením toho, co by mohla považovat za postižení způsobující vyšší míru poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti, než jsou potíže uváděné stěžovatelem, a zároveň úplným a přesvědčivým způsobem odůvodnila závěr, že stav stěžovatele nevyžadující radikální a intenzivní chirurgickou léčbu představuje oproti stavu, pro nějž byl uznán plně invalidním, dlouhodobou stabilizaci, jež (srov. rozhodnutí Nejvyššího správního soudu publikované pod. č. 198/2004 Sb. NSS č. j. 3 Ads 7/2003 - 42) představuje rovněž důvod odnětí plné invalidity.

Pokud jde o stěžovatelem namítanou rozpornost v pracovním doporučení PK MPSV v Brně, Nejvyšší správní soud ji nesdílí. PK MPSV v Brně pouze konstatovala, že kromě jiných obecně vymezených zaměstnání byl stěžovatel k datu vydání napadeného rozhodnutí žalované schopen prací dozorčích – toto konstatování podle Nejvyššího správního soudu neznamená, že by se mělo a priori jednat o práci strážného či hlídače, jak stěžovatel v kasační stížnosti naznačuje.

Nejvyšší správní soud musí v souvislosti s námitkami stěžovatele též poukázat na to, že podle ustanovení § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění způsob posouzení a procentní míra poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti stanoví prováděcí předpis. Zákon tedy svěřuje konkretizaci postupu při hodnocení kritérií podle ustanovení § 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění prováděcímu předpisu, jímž je již zmíněná vyhláška

č. 284/1995 Sb. Ustanovení § 6 vyhlášky č. 284/1995 Sb. pak tento postup shrnuje do sekvence kroků v logické posloupnosti, jež vypočítává v ustanovení odst. 2 až 6. Primárním úkolem PK MPSV podle ustanovení § 6 odst. 2 a 3 bylo tedy stanovit procentní hodnotu míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti podle druhů zdravotního postižení uvedených v příloze č. 2 cit. vyhlášky, a ve vztahu k tomu určit zdravotní postižení, které je příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu. Tak PK MPSV podle názoru Nejvyššího správního soudu učinily a nebylo nikterak v rozporu se stěžovatelem udávanými skutečnostmi a s obsahem jeho zdravotnické dokumentace, definovaly-li po všech doplněních posudků jako příčinu stěžovatelova dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stav, jak bylo uvedeno výše. Nejvyšší správní soud poznamenává, že PK MPSV v Brně přihlédla i k dalším chorobám, které se k základní příčině dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu stěžovatele přidružují, a zhodnotila je stanovením míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti při horní hranici procentního rozmezí. PK MPSV v Brně sice nepřistoupila k aplikaci ustanovení § 6 odst. 4 vyhlášky č. 284/1995 Sb., podle něhož v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu pojištěnce je zdravotní postižení, které s ohledem na jeho předchozí výdělečné činnosti, dosažené vzdělání, zkušenosti, znalosti a schopnost rekvalifikace způsobuje pokles schopnosti soustavné výdělečné činnosti větší, než odpovídá horní hranici míry poklesu této schopnosti, lze tuto horní hranici zvýšit až o 10 procentních bodů, v této souvislosti nemůže ovšem Nejvyšší správní soud nezmínit, že i kdyby při aplikaci této správní úvahy PK MPSV došla k závěru, že je nutné horní hranici míry poklesu schopnosti soustavné výdělečné činnosti zvýšit, v konečném výsledku by tato zvýšená hranice mohla v případě stěžovatele činit ponejvíce 60 %, tedy stále by nedosáhla hranice potřebné pro přiznání plného invalidního důchodu ve smyslu ustanovení § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění.

Z hlediska výše naznačených požadavků na úplnost a přesvědčivost posudku se tedy obě PK MPSV podle Nejvyššího správního soudu dostatečně obsáhle a podrobně vyjádřily a své závěry přesvědčivě odůvodnily; nejsou v nich proto žádné rozpory, které by vyžadovaly ze strany krajského soudu další dokazování. Krajský soud tedy neměl důvod k úvaze, že by bylo nutno skutkový stav vážící se ke zdravotnímu stavu stěžovatele v době rozhodování žalované dále doplňovat, natož znaleckým posudkem. Co se týče stěžovatelových námitek, že PK MPSV jsou obecně zaujaté, neboť pracují, jsouce organizačně včleněny pod resort Ministerstva práce a sociálních věcí, ve prospěch České správy sociálního zabezpečení, musí Nejvyšší správní soud poukázat na judikaturu Ústavního soudu, který se již s touto otázkou vypořádával. Přitom například ve svém nálezu sp. zn. II. ÚS 92/95 ze dne 1. 11. 1995 konstatoval, že pokud jde o námitky případné protiústavnosti předpisů o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, které upravují postavení posudkových komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, nelze úpravu § 4 odst. 2 zákona o organizaci a provádění sociálního zabezpečení shledat protiústavní, a to právě s ohledem na ustanovení tehdy platného ustanovení § 250q občanského soudního řádu a případně i § 246c občanského soudního řádu, která umožňovala v řízení před soudem aplikaci zásady skutečného stavu věci prováděním i jiných důkazů (dnes § 77 odst. 2 s. ř. s.) a dále též s ohledem na složení komisí upravené v § 3 vyhlášky č. 182/1991 Sb.

Nejvyšší správní soud proto neshledal v postupu krajského soudu žádnou vadu řízení, která by mohla mít vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, a proto námitku stěžovatele neshledal důvodnou. Kasační stížnost proto není důvodná a Nejvyšší správní soud ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů nenáleží. To by náleželo žalované, přiznání nákladů řízení správnímu orgánu ve věcech důchodového pojištění je však podle ustanovení § 60 odst. 2 s. ř. s. vyloučeno. Proto Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalované, přestože měla ve věci plný úspěch, se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byla usnesením Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 1. 2007, č. j. 20 Cad 23/2006 - 48, ustanovena pro řízení o kasační stížnosti zástupkyní advokátka JUDr. Ludmila Köhlerová. Té Nejvyšší správní soud přiznal podle § 35 odst. 8 s.ř.s. odměnu ve výši 1500 Kč za tři úkony právní služby spočívající v převzetí právního zastoupení včetně první porady s klientem, sepsání písemného podání soudu týkajícího se věci samé a další porady s klientem podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b), c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění účinném k datu provedení úkonu. Požadovanou odměnu za studium spisu nelze podle názoru Nejvyššího správního soudu přiznat, neboť tento úkon je samostatným úkonem právní služby ve smyslu ustanovení § 11 odst. 1 písm. f) advokátního tarifu pouze v řízení trestním. V řízeních o přezkum rozhodnutí správních orgánů je třeba studium spisu nahlížet jako součást převzetí a přípravy zastoupení podle ustanovení § 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu. Výše odměny za jeden úkon právní služby pak činí podle ustanovení § 7 bod 2. ve spojení s ustanovením § 9 odst. 2 a 3 písm. f) advokátního tarifu 500 Kč (věci důchodového pojištění). Dále Nejvyšší správní soud přiznal na náhradě hotových výdajů podle ustanovení § 13 odst. 3 advokátního tarifu 900 Kč paušální náhrady hotových výdajů (tři úkony právní služby po 300 Kč), a náhradu hotových výdajů na cestovné ve výši 184 Kč (přitom vycházel z údajů v technickém průkazu a z ustanovení § 157 odst. 4 a § 158 zákona č. 262/2006 Sb., zákoníku práce). Cestovné tvoří náklady na benzín za ujetých 32 km mezi Havířovem a Ostravou, přičemž vyhláška MPSV č. 577/2006 Sb. stanoví 28,10 Kč za jeden litr benzínu (při spotřebě dle údajů v technickém průkazu 6,9 l na 100 km), spolu se základní částkou stanovenou zákoníkem práce, tedy 3,80 Kč za 1 km. Konečně pak Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni stěžovatele náhradu za promeškaný čas podle § 14 odst. 1 písm. a) a odst. 3 advokátního tarifu ve výši 200 Kč (dvě započaté půlhodiny po 100 Kč strávené cestou do místa studia spisu a zpět podle § 14 odst. 1 písm. a) advokátního tarifu; přitom vzal Nejvyšší správní soud v úvahu, že cestovní doba k překonání vzdálenosti 16 km mezi Havířovem a Ostravou podle veřejně dostupných elektronických plánovačů tras nepřesahuje 20 min., i se zohledněním problémů s parkováním proto nelze předpokládat, že by doba strávená cestou mohla činit více než dvě započaté půlhodiny). Celkem tedy Nejvyšší správní soud přiznal ustanovené zástupkyni na odměně za zastupování a náhradě hotových výdajů 2784 Kč. Pro zaplacení odměny pak stanovil přiměřenou lhůtu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. srpna 2007

JUDr. Milada Tomková
předsedkyně senátu